

der trænge dertil, men som de derfor ogsaa maae kunne opnaae, og det er derfor, jeg har foreslaaet Loven.

Nørgaard: Jeg skal ikke forlænge Discussionen. Jeg har kun begjært Ordet i Anledning af en Yttring af den ærede Ordfører. Lovudkastets Titel hedder jo: „Indskrænkning i Afgangen til at borttage Steen, Leer, Sand, Grus og beslige fra Forstranden (Bro af: Ja, Forstranden). Nu har den ærede Ordfører oplyst, at derunder ikke indbefattedes Grus eller Sand til Veie. Jeg maa i Sandhed tilstaae, at indbefattes Grus og Sand til Veie ikke under denne Titel, er efter min Anskuelse saavel Loven som dens Titel aldeles uheldig affattet.

Ordføreren: Jeg skal ikke opholde det høie Thing med at underrette den ærede sidste Taler om, hvad der forstaaes ved Forstranden. Hans Opposition reiser sig ligefrem fra en Misforstaaelse af dette Begreb. I Lovudkastet er der ikke tænkt paa Noget af hvad den ærede Taler har kaldt „Fastland“. Hvad angaaer den høitærede Ministers Bemærkning om den formeentlige uheldige Henvisning til Forordningen 29de Juli 1846, som Ordføreren skulde have gjort sig skyldig i, idet Ministeren troede, at der skulde være Vandshynsmænd i alle Sogne, skal jeg bemærke, at det er netop for Rjbstædernes Vedkommende at den nævnte Forordning indskrænker Foranstaltningen til de Byer, hvor det maaatte være fornødent. Men hvad jeg i mit forrige Foredrag bemærkede, var, at tiltrods for den formeentlige Usikkerhed, der skulde ligge i disse Ord, og Mangel paa Anvisning til at finde, „hvor det var fornødent“, havde man vel vidst at finde de Sogne, hvor det var fornødent at have Vandshyn, og jeg troer, at naar det gjælder om at finde de Sogne, hvor det er fornødent at have Strandshyn, vil man have lige Letted derved, da man har Stranden at gaae efter, og det i de Sogne, som ikke støde til Havet, maa anses ufornødent at vælge saavel Understrandshynsmænd som Overstrandshynsmænd. Med den høitærede Minister kan jeg ikke være enig i, at

her skulde være Spørgsmaal om, at skabe en exceptionel Bestyttelse for Eiendommene. Sa var det saa, at det var Gunst, der skulde ydes de Rige, som kunde betale den, vilde jeg ikke være med; var det alene Eierne af Eystederne ved Strandveien, der skulde opnaae disse Goder, vilde jeg ikke give min Stemme. Men jeg har tænkt, at ogsaa den fattige Rystbefolkning, de fattige Fiskere havde Krav paa retlig Bestyttelse for deres Eiendom, og at den ydes ikke exceptionelt, men som almindelig Ret, hvortil der er sælles Afgang for Bemidlede og Ubemidlede.

Tang: Jeg kan ikke stemme for Udvalgets Forslag, saaledes som det foreligger. Jeg er nemlig af den Formening, at de deri foreslaaede Commissioner eller Dominere ville blive vilige Dommere. Jeg kan ikke tiltroe dem den fornødne Uafhængighed og Paalidelighed til at dømmte i disse Sager, og i saa Henseende er jeg i Overensstemmelse saavel med den høitærede Minister som med den 3die Landstingsmand for 8de Kreds (Nørgaard). Hvad der nærmest vil blive Spørgsmaal om ved Lovens Anvendelse, bliver vist, om ved Stranden at tage Grus til Veie, og her er det det Offentlige, der skal bruge Grus, og den Private, der sætter sig imod den Afbenyttelse af Stranden for hans Ved maastee alene af den Grund, at naar han engang har faaet sin Strand lyst i Fred og aflukket, han da senere for Penge kan lukke den op og sælge den Grus, som ikke er hans Eiendom. Thi naar den Mand, der boer ved Stranden og for hvem Forbudet er slettet, ikke paafeer Forbudet, hvo skulde saa kontrollere. Ofte kan det Offentlige have megen Vanskelighed ved at faae det Grus, der er nødvendigt til Veienes Vedligeholdelse; og at hændise det til længere bortliggende Strande og Grusgrave, vilde blive meget bekostlig og være ubillig, da det er Transporten, der koster Penge, og i jo større Afstand jo flere Penge, og det maa det Offentlige lide under. Det er vist meget ubtægelsesviis, at det virkelig er til nogen Skade, at tage Grus ved Stranden. Det kan være Tilfældet, men i Almindelighed koster den næste Bølge ligesaamange, maastee flere Læs